

ČÁST I

DUCHOVNÍ ÚPADEK

Kapitola první

VYSVĚTLENÍ A ZÁKLADNÍ POJMY DUCHOVNOSTI OBECNĚ A LIDSKÉ DUCHOVNOSTI ZVLÁŠŤ. POJEM NEJVYŠŠÍHO.

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 7 – 18, 1. kapitola, část I.

Před zahájením četby toho, co následuje, je záhodno nejprve přečíst velmi důležitý úvod této knihy. Jinak bude její záměr, účel a pravý smysl úplně ztracen.

Aby se porozumělo veškerým základům lidské duchovnosti, je třeba se shodnout na tom, co je duchovnost a co jsou její principy obecně, a na tom, co je lidská duchovnost a co jsou její principy zvlášť. Bez stanovení významu těchto pojmů není možno rozumně hovořit o duchovnosti.

Při vymezení pojmu duchovnosti je teď nutno si nyní pamatovat, že každá její definice bude ve své esenci a substanci omezena vzhledem k jejímu pravému významu, neboť každý pokus o to, aby se chápala v absolutním smyslu, bude blokován stavem časovosti a relativnosti lidského přírodního stavu, z něhož se o tuto definici pokouší. Proto budou tedy veškeré definice, které se zde objeví, aproximací Absolutní definice. To znamená, že v dalším kroku duchovního vývoje lidstva přesáhne pochopení pravé povahy duchovnosti současný stupeň porozumění. Důvod pro to spočívá v pravé povaze duchovnosti a její definici.

Pro nový duchovní krok, který vchází do bytí, se nyní zjevuje následující definice duchovnosti obecně:

Duchovnost obecně je uvědoměním jsoucna a bytí nestvořeného, bezčasového a bezprostorového Absolutního stavu a jeho Absolutního procesu Absolutního sebeuvědomění v Absolutním smyslu, který vždy absolutně jest s absolutně všemi důsledky tohoto uvědomění. Nenastává, neprobíhá a nestává se, protože jednoduše jest. Je vždy v sobě a ze sebe bez jakéhokoli vzniku a bez bytí z čehokoli jiného. Vše ostatní v představitelném či nepředstavitelném jsoucnu a bytí pochází z tohoto „Ono jest“.

Z této definice duchovnosti obecně logicky plyne definice lidské duchovnosti zvlášť: Lidská duchovnost zvlášť je uvědoměním s absolutně všemi následky tohoto uvědomění, že jsoucno a bytí lidských bytostí nastává, probíhá a stává se z

nestvořeného, věčného a nekonečného Absolutního stavu a jeho Absolutního procesu jako výsledek takového úsilí Absolutního sebeuvědomění, které vždy jest.

To znamená, že vše ostatní, včetně lidských bytostí, nastává, probíhá a stává se z toho, co nenastává, neprobíhá a nestává se. Co nastává, probíhá a stává se, neexistuje v sobě a ze sebe, ale pouze z toho a vedle toho, co nenastává, neprobíhá a nestává se. Z tohoto důvodu lidské a všechny ostatní bytosti nejsou. Tyto a všechny ostatní nastávají, probíhají a stávají se. Co nenastává, neprobíhá a nestává se, je vždy uvnitř. Co nastává, probíhá a stává se z toho, co nenastává, neprobíhá a nestává se a co je vždy uvnitř, je vně toho uvnitř. Ale protože „vně“ nastává, probíhá a stává se z „uvnitř“, obsahuje v sobě toto „uvnitř“. Proto „vně“ toho „uvnitř“ je samo „uvnitř“ toho „vně“. Je důležité si uvědomit, že „vně“ toho „uvnitř“ není totéž jako to „uvnitř“. Co nastává, probíhá a stává se z něčeho, co nikdy nenastává, neprobíhá a nestává se, protože vždy jest, nemůže být totéž. „Vně“ je extenzí, výsledkem procesu toho, co je tím „uvnitř“ a co nenastává, neprobíhá a nestává se. Extenze a výsledek procesu něčeho není totéž jako to něco, ale obsahuje to něco jako princip svého nastávání, probíhání a stávání se. Abychom pochopili tyto definice, je třeba dále rozpracovat jejich obsah v podobě výčtu jejich základních pojmů.

Vzhledem k první definici a jejímu objasnění je nutno uvážit některé obecné principy duchovnosti:

1. Nestvořený Absolutní stav a jeho Absolutní proces je Absolutním sebeuvědoměním. Je to tedy Absolutní a Čisté vědomí v sobě a ze sebe. Absolutní a čisté vědomí znamená, že to, co vždy jest, je „Já jsem“. „Já jsem“ obsahuje a zahrnuje vše, co je v Absolutním stavu a jeho Absolutním procesu v Absolutním smyslu. Absolutní vědomí „Já jsem“ je Absolutní mysl. Absolutní mysl ustavuje Absolutně vědomou bytost. První princip tedy stanoví, že to, co vždy jest a nikdy nenastává, neprobíhá a nestává se, je Absolutní, Dokonalá, Nestvořená, Sentientní entita, která je čistým Absolutním vědomím Absolutního „Já jsem“.

2. Jelikož Absolutní „Já jsem“ vždy jest a nenastává, neprobíhá a nestává se, je současně Absolutní nezávislostí a Absolutní svobodou. To, co vždy jest, lze pojímat tak, že nemůže být omezeno ani ohraničeno absolutně ničím. Jelikož vše nastává, probíhá a stává se z Absolutního „Já jsem“ a „Já jsem“ nenastává, neprobíhá a nestává se z ničeho, je samou svobodou a nezávislostí v sobě ze sebe. Kdyby tomu tak nebylo, nemohlo by nic existovat. Nebylo by žádné „Já jsem“. Užití slova „Já jsem“ vždy předpokládá úplnou svobodu a nezávislost. Z toho tedy plyne druhý princip: Protože v tomto spoluoznačení „Já jsem“ nenastává, neprobíhá a nestává se, ale vždy jest, je v sobě a sebou samou svobodou a nezávislostí.

3. Absolutní „Já jsem“ je Absolutním stavem. Absolutní stav Absolutního „Já jsem“ je Absolutní láska. Absolutní láska Absolutního stavu Absolutního „Já jsem“ je Absolutní esencí Absolutního „Já jsem“. Absolutní esence Absolutního „Já jsem“ je Absolutním životem. Takto je Absolutní život Absolutní láskou. Ta je v sobě a ze sebe Absolutním principem všeho. Tento princip tedy stanoví, že Absolutní stav Absolutního „Já jsem“ je Absolutní láska, která je Absolutním životem.

4. Absolutní stav Absolutního „Já jsem“ je Absolutním procesem. Samou podstatou svého Absolutního principu je Absolutní „Já jsem“ svým „Absolutním jsem“ imanentně a nepřetržitě v Absolutním procesu. Absolutní proces Absolutního „Já jsem“ je Absolutní moudrost, Absolutně čisté myšlení. Absolutní moudrost Absolutního procesu Absolutního stavu Absolutního „Já jsem“ je samou Absolutní substancí Absolutního „Já jsem“. Je to Absolutní forma, Absolutní projev svého

Absolutního stavu. Je to Absolutní proces myšlení Absolutní lásky Absolutního „Já jsem“. Z tohoto principu tedy plyne, že Absolutní „Já jsem“ je vždy Absolutním myšlením. Absolutní myšlení je tedy procesem Absolutního stavu Absolutního „Já jsem“.

5. Hlavní atributy Absolutního stavu Absolutní lásky Absolutního „Já jsem“ jsou: Absolutní vůle, Absolutní motivace, Absolutní citění a Absolutní sdílení. Samým životem Absolutní lásky je chtít milovat absolutně a nepodmíněně. Je absolutně motivován být nepodmíněně v Absolutní lásce. Absolutní láska je udržována Jeho Absolutním citěním Absolutní lásky, která je pak absolutně motivována milovat absolutně a nepodmíněně. To pak určuje Absolutní potřebu Absolutního sdílení této nepodmíněné Absolutní lásky. Toto je sám princip Absolutního „Já jsem“.

6. Hlavními atributy Absolutního procesu Absolutní moudrosti Absolutního stavu Absolutního „Já jsem“ jsou: Absolutní inteligence, Absolutní rozum, Absolutní znalost, Absolutní logika, Absolutní racionalita, Absolutní řád, Absolutní zákon a Absolutní vnímání. Je to též nepřetržitý Absolutní proces myšlení. Absolutní „Já jsem“ tedy skrze tyto absolutní atributy vždy myslí s Absolutní inteligencí, Absolutní znalostí, Absolutním rozumem, Absolutní logikou a Absolutní racionalitou. Jeho Absolutní myšlení je tudíž vždy absolutně logické, řádné a zákonité. Toto vše je imanentní součástí Absolutní moudrosti, která je Absolutním procesem Absolutního stavu Absolutní lásky Absolutního „Já jsem“, jehož absolutním principem je Absolutní život. Z toho vyplývá další princip, který stanoví, že tyto hlavní atributy a ty, které jsou zmíněny a vyjmenovány shora v principu pátém, ustavují samu Absolutní esenci a Absolutní substanci Absolutního „Já jsem“.

7. Absolutní „Já jsem“ je se všemi svými principy a atributy a jejich odvozeninami absolutně bezčasové a bezprostorové. Jelikož Absolutní „Já jsem“ nenastává, neprobíhá a nestává se, ale vždy jest, nemůže se pojímat (to jest vnímat a chápat) v termínech času a prostoru. Jak čas, tak i prostor implikují, že „Já jsem“ někdy začíná a někde je. Někde být znamená nastávat a začínat znamená probíhat. Jelikož Absolutní „Já jsem“ nenastává a neprobíhá, ale vždy jest, přesahuje úplně, zcela a absolutně jakékoli pojmy, představy, myšlenky a ideje času a prostoru. Čas a prostor nejsou. Čas probíhá a prostor nastává. Jelikož všechno nastává a probíhá z toho, co nenastává a neprobíhá, čas a prostor proto logicky probíhá a nastává z Absolutního „Já jsem“ jako výsledek Jeho Absolutního stavu a Absolutního procesu. Čas se může relativně pojímat jako něco, co probíhá jako výsledek, jako následek neustálé činnosti Absolutních atributů Absolutní lásky Absolutního „Já jsem“. Prostor lze relativně pojmout jako něco, co nastává jako výsledek, jako následek Absolutních atributů Absolutního procesu Absolutního „Já jsem“. Fakticky jsou čas a prostor jen vedlejšími produkty těchto atributů. Z tohoto principu plyne, že cokoliv jest, vždy jest bez ohledu na čas a prostor. Čas a prostor jsou výsledkem „Jest“, ale nejsou jeho podmínkou, stavem ani procesem.

8. Absolutní stav Absolutní lásky Absolutního „Já jsem“ a všechny jeho absolutními atributy s jejich absolutními deriváty ustavují absolutní principy Absolutní femininity. Absolutní femininita Absolutního „Já jsem“ ustavuje Absolutní přítomnost Absolutního „Já jsem“ v Absolutním jsoucnu a Absolutním bytí a ve všech jeho absolutních derivátech až po nejzazší Absolutní manifestaci.

Tímto principem, to jest principem Absolutní femininity, je Absolutní „Já jsem“ vždy přítomno v Sobě a ve všem, co z Něj nastává, probíhá a stává se. Jelikož Absolutní femininita patří Absolutní lásce a všem jejím atributům a odvozeninám, je to vždy

přítomná Absolutní láska Absolutního „Já jsem“, která se projevuje neustále a nepřetržitě ve všem a v čemkoli svým principem Femininity.

9. Absolutní proces Absolutní moudrosti Absolutního „Já jsem“ a všechny jeho absolutní atributy a všechny jejich absolutní deriváty ustavují Absolutní princip Absolutní maskulinity. Absolutní maskulinita ustavuje v Absolutním „Já jsem“ Absolutní znalost a Absolutní prozřetelnost Absolutního „Já jsem“ Absolutního Jsoucna a Absolutního bytí a všech jeho derivátů až po nejzazší manifestaci. Absolutním principem Absolutní maskulinity je Absolutní „Já jsem“ vševědoucí o Sobě samém a o všem, co z Něj nastává, probíhá a stává se.

Z tohoto principu tedy plyne, že jelikož Absolutní maskulinita patří Absolutní moudrosti a všem jejím atributům a jejich odvozeninám, je to vždy vědoucí Absolutní moudrost Absolutního „Já jsem“, která se projevuje neustále a ve všem svým principem Maskulinity.

10. Oba absolutní principy Absolutní femininity a Absolutní maskulinity Absolutního „Já jsem“ ustavují ve své Absolutně nerozdělitelné jednotě Absolutní moc, Absolutní potenci a Absolutní sílu Absolutního „Já jsem“. Touto Absolutní jednotou je Absolutní „Já jsem“ všemohoucí. Skutečnost tohoto principu se zakládá na uvědomění toho, že cokoli, co vždy jest a nikdy nenastává, neprobíhá a nestává se, je v Absolutní moci imanentností svého vlastního Jsoucna a bytí. Pravá podstata „Já jsem“ v Absolutním smyslu ustavuje Absolutní moc v sobě a ze sebe, protože nenastává, neprobíhá a nestává se z jakékoli vnější či vnitřní moci. Jelikož „Já jsem“ v Absolutním smyslu vždy jest, je Absolutní mocí v sobě a sebou. Tato Absolutní moc je Absolutní jednotou Absolutní maskulinity a Absolutní femininity Absolutního „Já jsem“.

Absolutní stav a Absolutní proces Absolutně nerozlišitelné jednoty Absolutního principu Absolutní femininity a Absolutní maskulinity v své neustálé Absolutní jednotě, Absolutní integraci a Absolutní individualizaci Absolutního „Já jsem“ ustavuje Absolutní princip Absolutní sexuality „Já jsem“.

Absolutní sexualita Absolutního sjednocení všech absolutních principů, Absolutních atributů a všech jejich absolutních odvozenin je tedy nestvořená, nenastávající, neprobíhající a nestávající se, protože vždy jest. Je to sám Absolutní život v Absolutním „Já jsem“. Absolutní sexuální princip Absolutní jednoty je skutečnou Absolutní esencí a Absolutní substancí Absolutního Jsoucna a bytí „Já jsem“ a Jeho skutečnou Absolutní potenci, Absolutní mocí, Absolutní silou a Absolutní dynamikou. Jako výsledek tohoto Absolutního principu může nastávat, probíhat a stávat se vše ostatní. Proto je výsledkem této Absolutní jednoty zrození, objevení se, výskyt, probíhání a stávání se všeho ostatního. Princip obecné duchovnosti tedy tvrdí, že Absolutní „Já jsem“ je prostřednictvím této Jednoty Absolutní sexuální bytostí a entitou. Tento absolutní princip umožňuje Absolutní existenci Absolutního procesu Absolutního sdílení všeho, co vždy jest, až do stupně přijímání toho, co z něho nastává, probíhá a stává se.

11. Absolutní moc Absolutního „Já jsem“ a jeho Absolutní sexualita působí na principu Absolutní tvořivosti. Absolutní tvořivost Absolutního „Já jsem“ je následkem a neustálým projevem jeho Absolutní lásky a Absolutní moudrosti a všech absolutních atributů a jejich absolutních odvozenin. Protože samým obsahem a principem Absolutního „Já jsem“ je Absolutní aktivita, je absolutně aktivní a absolutně tvořivé. Absolutní tvořivost Absolutního „Já jsem“ je samým středem a jádrem sjednocení Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Absolutního „Já jsem“ v Jeho Absolutní sexualitě. Z tohoto Absolutního středu a Absolutního jádra jsou iniciovány pohnutky k

nastávání, probíhání a stávání se všeho, co není, ale co z něho nastává, probíhá a stává se. Tento princip tedy tvrdí, že Absolutní „Já jsem“ tvoří z Absolutního stavu Své Absolutní lásky Absolutním procesem Své absolutní moudrosti.

12. Absolutní „Já jsem“ je se všemi absolutními principy a Jejich absolutními odvozeninami Absolutně vědomou sentientní bytostí v Absolutní formě. Vlastně je to jediná pravá Absolutní uvědoměle vědomá bytost v sobě a sebou, ze které nastává, probíhá a stává se vše ostatní vzhledem k tomu může lze mít k němu vztah jako uvědomělé vědomé bytosti. To ospravedlňuje jména, kterými ho nazývají navzdory skutečnosti, že ve své pravé esenci a substanci nemůže být pojmenováno relativními termíny lidské řeči, jelikož vše počíná z jeho vlastní Absolutní reality. Tudiž všechna jména, pojmy, ideje a myšlenky, kterými ho nazývají, probíhají, nastávají a stávají se s pomocí výsledků existence této Absolutní reality, kterou nelze pojmenovat. Je nazýváno mnoha jmény, neboť má nekonečný počet absolutních atributů. Proto jsou všechna jména Jemu vlastní. Pro účely této knihy je jeho správné jméno Nejvyšší. Proto se v celé této knize bude soustavně užívat termínu „Nejvyšší“, aby se tímto pojmem označilo vše, co ustavuje definici a všechny principy obecné duchovnosti. Termín „Nejvyšší“ v nejzazším a Absolutním smyslu ustanovuje všechny principy Maskulinity a Femininity. Tedy oba pojmy - jak „On“, tak i „Ona“ - jsou použitelné v souvislosti s pojmem Nejvyššího.

Pojem Nejvyšší zahrnuje a označuje v této knize to, co je známo jako Bůh, Jehova, Adonai, Elohim, Shaddai, Ježíš Kristus, Syn Boží, Syn člověka, Brahma, Višnu, Šiva, Ráma, Krišna, Budha, Aláh, Manitou a pod ostatními jmény jsoucími na této Zemi a v jiných vesmírech, galaxiích, slunečních soustavách, planetách a jiných dimenzích. Tato jména představují popis mnoha různých absolutních atributů Nejvyššího a souvztaží s nimi. V sobě ale nikdy úplně a zcela nepostihnou skutečnou esenci a substanci nejen Nejvyššího, ale ani jakéhokoli z Jeho/Jejích absolutních atributů. Jméno Nejvyššího „Ježíš Kristus“ má zvláštní místo a význam ve srovnání s ostatními jmény. Ohledně tohoto významu viz. kapitolu třetí první části této knihy.

Z těchto obecných principů duchovnosti pocházejí principy lidské duchovnosti zvláště:

1. Lidské bytosti nastávají, probíhají a stávají se z nestvořeného Absolutního stavu a jeho Absolutního procesu. Protože z něho nastávají, probíhají a stávají se, odrážejí, nesou a obsahují všechny jeho principy, všechny jeho atributy a jejich odvozeniny v relativním smyslu. Nemohou je mít v Absolutním stavu a v Absolutním procesu, neboť nastávají, probíhají a stávají se z absolutního, jež nenastává, neprobíhá a nestává se, jelikož vždy jest. To, co nastává, probíhá a stává se z absolutního, může být a je vždy jen relativním k tomu absolutnímu. Avšak relativní k absolutnímu je nositelem, jímačem, odražečem, držitelem absolutního svým relativním k absolutnímu. Relativní k absolutnímu je výsledkem Absolutního procesu, kdy se jeho Absolutní proces odráží nastáváním, probíháním a stáváním se relativního k absolutnímu. Z toho důvodu je absolutní ve svém relativním smyslu. Relativní není a nemůže být v absolutním, protože by tedy muselo vždy být, a tím by nebylo už relativním. Na druhé straně může Absolutno být a je přítomno ve svém relativním prostřednictvím principů nastávání, probíhání a stávání se. Nastávání, probíhání a stávání se je Absolutním výsledkem Absolutního procesu Absolutního stavu Absolutního „Já jsem“, které je Absolutním sebeuvědoměním. Nejvyšší je Absolutním sebeuvědoměním projevujícím se svým nastáváním, probíháním a stáváním se. V neustálém nastávání, probíhání a stávání se sebeuvědomění z Absolutního sebeuvědomění, které je základním principem lidských bytostí, existuje absolutní ve svém relativním a ve všech jeho následcích, attributech, projevech a odvozeninách. Tento princip tedy stanoví, že lidské bytosti mají sebeuvědomění z Absolutního sebeuvědomění, kterým je Nejvyšší (vzhledem k

definici Nejvyššího popsané v předcházejících dvanácti principech). Nejsou tedy sebeuvědomělé samy v sobě a ze sebe, ale z Absolutního sebeuvědomění Nejvyššího. To je důvodem, proč lidské sebeuvědomění je relativní k Absolutnímu sebeuvědomění Nejvyššího. Zároveň ale obsahují lidské bytosti ve své schopnosti mít vědomí sebe sama Absolutní přítomnost a Absolutní proces Absolutního vědomí Nejvyššího. Nejvyšší je Absolutním a čistým vědomím v Sobě Sama. Vědomí lidských bytostí nastává, probíhá a stává se z Absolutního vědomí v Sobě a ze Sebe. Jelikož Nejvyšší je vždy v absolutním smyslu „Já jsem“ v Sobě a ze Sebe, je lidská bytost vždy „já jsem“ relativním k „Já jsem“ absolutnímu. Vědomí „já jsem“ relativní k „Já jsem“ absolutnímu vytváří lidskou mysl, která nastává, probíhá a stává se z Absolutní mysli Absolutního „Já jsem“.

Z tohoto plyne první a jeden z nejdůležitějších základních principů lidské duchovnosti:

Lidské bytosti jsou vědomá jsoucná a bytí neustále nastávající, probíhající a stávající se z Absolutního vědomého jsoucná a bytí, kterým je Nejvyšší, který nikdy nenastává, neprobíhá a nestává se, neboť On/Ona prostě vždy jest.

2. Nastávání, probíhání a stávání se lidských bytostí je aktem Absolutní nezávislosti a Absolutní svobody Nejvyššího. Jelikož je tento akt výsledkem Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti, lidské bytosti nastávají, probíhají a stávají se z Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti s nezávislostí a svobodou relativní k Absolutní nezávislosti a k Absolutní svobodě Nejvyššího. Akt stvoření a výsledné nastávání, probíhání a stávání se mohou odehrát pouze v Absolutní svobodě a v Absolutní nezávislosti. To, co je absolutně svobodné a nezávislé, může působit pouze z Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti a je schopna tvořit pouze svobodná a nezávislá nastávání, probíhání a stávání se relativní k Absolutnímu sebe sama a jeho Absolutním principům, absolutním atributům a jejich Absolutním odvozeninám.

Z tohoto plyne druhý základní princip lidské duchovnosti: Lidské bytosti jsou v neustálé svobodě a nezávislosti relativní jen k Absolutní svobodě a Absolutní nezávislosti Nejvyššího. V samotné jejich svobodě a nezávislosti relativní k Absolutní svobodě a Absolutní nezávislosti Nejvyššího je vždy tato Absolutní svoboda a Absolutní nezávislost Nejvyššího. Tedy pravá lidská svoboda a nezávislost může být pouze z Nejvyššího. Nejvyšší je vždy přítomen v lidské svobodě a nezávislosti - relativní k Absolutní svobodě a Absolutní nezávislosti Nejvyššího. Cokoliv je z Nejvyššího, je v tom Nejvyšší jako ve Svém vlastním.

3. „Já jsem“ relativní k Absolutnímu „Já jsem“ je ve stavu relativním k Absolutnímu stavu. Stavem relativního „já jsem“ je láska, relativní k Absolutní lásce. Relativní láska k Absolutní lásce je esencí „já jsem“ relativního k Absolutnímu „Já jsem“. Esence „já jsem“ relativní k Absolutní esenci Absolutního „Já jsem“ je samým životem lidských bytostí, relativním k absolutnímu životu Nejvyššího. Tedy samým životem relativním k Absolutnímu životu je láska relativní k Absolutní lásce. Toto je princip všeho v lidských bytostech, relativní k Absolutnímu principu všeho v Nejvyšším. Tento princip tudíž stanoví, že stavem lidských bytostí relativním k Absolutnímu stavu Nejvyššího je sama láska - relativní k Absolutní lásce - která je pravým životem relativním k absolutnímu životu.

Sebeuvědomění relativní k Absolutnímu sebeuvědomění je uvědoměním lásky relativního já, relativní k Absolutní lásce Absolutního uvědomění Nejvyššího. Poznání tohoto já, které je milováno, je relativní k poznání Absolutního Já Absolutní lásky Nejvyššího. Poznáním relativity lásky k Absolutnímu stavu Absolutní lásky se počíná stav lásky, který nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího. Principem zde je to, že

jelikož láska tohoto já nastává, probíhá a stává se z toho, co nastává, probíhá a stává se, ale vždy jest, není možno milovat z toho, co nastává, probíhá a stává se, ale jen z Nejvyššího; kdož je Absolutní láskou a kdož nikdy nenastává, ale vždy jest. Ale protože samotným prvním krokem uvědomění toho, co nastává, probíhá a stává se, je uvědomění sebe, prvním činem lásky, relativní k Absolutní lásce, je láska tohoto já, relativní k Absolutní lásce Nejvyššího. V lásce tohoto já - relativní k Absolutní lásce Nejvyššího - je Nejvyšší jako ve Svém vlastním.

Z tohoto závěru plyne následující důležitý základní princip lidské duchovnosti: Láska já - relativní k Absolutní lásce Nejvyššího - je samou esencí a samým životem lidských bytostí. Je tedy nemožno milovat Nejvyššího, pokud jedinec nemiluje sebe sama, a zároveň není možno milovat sám sebe, pokud se nemiluje Nejvyšší. Ve vyšším smyslu neexistuje jiná láska. Vše, co se vztahuje k lásce, se odvozuje z tohoto vrcholně důležitého základního principu lidské duchovnosti.

4. Stav „já jsem“ relativní k Absolutnímu stavu Absolutního „Já jsem“ je procesem relativním k Absolutnímu procesu. Jelikož relativní „já jsem“ nastává, probíhá a stává se z „Já jsem“ absolutního, samo jeho stávání, probíhání a stávání se vytváří neustálý proces, který je relativní k Absolutnímu procesu Nejvyššího. Tento proces je moudrostí lidských bytostí, relativní k Absolutní Moudrosti Nejvyššího. Tato moudrost, která je relativní k Absolutní moudrosti, vytváří samu substanci „já jsem“ relativní k Absolutní substanci Absolutního „Já jsem“. Je to forma a projevu vlastního stavu relativní k Absolutní formě a Absolutnímu projevu Absolutního stavu. Je to proces myšlení lásky „já jsem“ relativní k Absolutnímu procesu Myšlení Absolutní lásky Absolutního „Já jsem“, kterým je Nejvyšší. Z tohoto principu se vyvozuje, že relativní „já jsem“ je vždy myšlením relativním k Absolutnímu myšlení Absolutního „Já jsem“.

Základním principem lidské duchovnosti, který vyplývá z tohoto závěru, je to, že bytí lidské moudrosti se všemi jejími atributy a odvozeninami je relativní pouze k Absolutnímu bytí Absolutní moudrosti. Není možno být moudrým bez toho, že by se moudrost odvažovala z Absolutní moudrosti Nejvyššího. Pravá lidská moudrost vytváří uvědomění toho, že jelikož nastává, probíhá a stává se z Absolutní moudrosti Nejvyššího, která nikdy nenastává, neprobíhá a nestává se, ale vždy jest, existuje pouze relativně k Absolutní moudrosti Nejvyššího. Je možno být moudrým jedině s pomocí Nejvyššího, z Něhož/Ní. Nejvyšší je tak v lidské moudrosti jako ve Svém vlastním.

5. Hlavními atributy stavu lásky „já jsem“ relativního k Nejvyššímu jsou: Vůle, motivace, cítění, sdílení, které jsou relativní k Absolutní vůli, Motivaci, Cítění, Sdílení Nejvyššího. Samým životem lásky je vůle milovat relativní k Vůli pravého Absolutního života Absolutní lásky, která chce milovat absolutně a nepodmíněně. Toto vše pak určuje potřebu sdílet lásku, relativní k Absolutní potřebě Nejvyššího sdílet absolutně nepodmíněnou Absolutní lásku.

Protože atributy stavu lásky lidských bytostí nastávají, probíhají a stávají se z Absolutních atributů Absolutní lásky Nejvyššího, které nenastávají, neprobíhají a nestávají se, ale vždy jsou, plyne z tohoto následující hlavní základní princip lidské duchovnosti:

Všechno lidské chtění, motivování, cítění a sdílení se všemi jejich atributy a odvozeninami je bez jakékoli výjimky relativní pouze k Absolutní vůli, Motivaci, Cítění a Sdílení Nejvyššího, z nichž nastává, probíhá a stává se. Je tedy zcela, naprosto a úplně nemožné chtít, cítit, motivovat se a sdílet bez vztahu k tomu, co vždycky jest

v sobě a ze sebe a vytváří ze svého Absolutního stavu možnost nastávání, probíhání a stávání se těchto atributů. Proto jsou pravá vůle, motivace, pravé cítění a sdílení lidských bytostí možné pouze z Nejvyššího. Nejvyšší je v těchto attributech lidských bytostí jako ve Svém vlastním.

6. Hlavními atributy procesu moudrosti stavu „já jsem“ - relativními k Absolutním atributům Absolutního procesu Absolutní moudrosti Absolutního stavu Absolutního „Já jsem“ - jsou inteligence, chápání, rozum, racionalita, vědění, řád, zákon a vnímání - relativně k Absolutním atributům Nejvyššího. Také neustálý proces myšlení relativní k Absolutnímu procesu myšlení Nejvyššího. Takto „já jsem“ - relativní k Absolutnímu „Já jsem“ - skrze tyto atributy vždy myslí a chápe s inteligencí, rozumem a racionalitou relativní pouze k Absolutní inteligenci, Rozumu, Racionalitě. Jeho myšlení je vždy logické, řádné a zákonité relativně pouze k Absolutnímu myšlení s jeho Absolutní logikou, Řádem, Zákonitostí Nejvyššího. Tyto atributy jsou nejniternější částí moudrosti, která je procesem stavu lásky „já jsem“, a jsou relativní pouze k Absolutním atributům Nejvyššího, což je Absolutní „Já jsem“, jehož Absolutním principem je Absolutní život.

Jelikož tyto atributy v lidských bytostech nastávají, probíhají a stávají se z toho, co nikdy nenastává, neprobíhá a nestává se, ale vždy jest - tedy z Nejvyššího, jsou vždy relativní k „Já jsem“ Nejvyššího v absolutním smyslu.

Z toho tudíž plyne další důležitý základní princip lidské duchovnosti:

Jelikož inteligence, chápání, rozum, racionalita, vědění, řád, zákonitost a vnímání nastávají, probíhají a stávají se z „Já jsem“ Nejvyššího a Jeho absolutních atributů, mohou lidské bytosti skutečně, úplně a naprosto myslet, chápat, rozumět, být racionální, logické a zákonitě a náležitě vnímavé pouze z Nejvyššího, což je jediným a samotným majícím tyto atributy v absolutním smyslu. Existence těchto atributů v lidských bytostech je relativní, a tudíž možná, pouze kvůli existenci toho, co vždycky jest v absolutním smyslu. Bez toho by nebylo žádné nastávání, probíhání a stávání se těchto atributů v relativním smyslu. Takto je Nejvyšší vždy přítomen v těchto attributech lidských bytostí jako ve Svém vlastním.

7. Stav a proces „já jsem“ relativního k Absolutnímu stavu a procesu Absolutního „Já jsem“ nastává, probíhá a stává se z toho, co nikdy nevzniká, neprobíhá a nestává se, ale vždy jest - bez času a prostoru. Stupeň relativity stavu „já jsem“ relativního k Absolutnímu stavu Absolutního „Já jsem“ vytváří subjektivní prostor tohoto stavu. Jelikož tento nastává z Absolutního stavu, který nenastává, ale vždy jest, vědomí relativity tohoto nastávání vzhledem k nenastávání se vnímá jako subjektivní prostor. Subjektivní prostor je tedy určen stupněm vnímání subjektivní pozice relativního nastávání vzhledem k Absolutnímu stavu nenastávání Nejvyššího.

Na druhé straně vytváří stupeň relativity procesu „já jsem“, které je relativní k Absolutnímu procesu, subjektivní čas tohoto procesu. Protože proces probíhá z Absolutního procesu, který neprobíhá, ale vždy jest, vnímání relativity tohoto probíhání vzhledem k neprobíhání se pociťuje jako čas. Subjektivní čas je tak určen mírou vnímání subjektivního pocitu vlastního probíhání relativního k Absolutnímu procesu neprobíhání Nejvyššího.

Míra uvědomělosti nastávání a probíhání vzhledem k nenastávání a neprobíhání vytváří stávání se subjektivního prostoru a času relativní k nestávání se, které vždy jest bez času a prostoru a kterým je tedy Nejvyšší.

Tudíž subjektivní čas a prostor jsou relativní pouze k Absolutní bezprostorovosti a Absolutní bezčasovosti, určené stavem a procesem nastávání a probíhání k stávání se relativně k Nejvyššímu, kdož nenastává, neprobíhá, nestává se, neboť On/Ona vždy jest.

Z tohoto plyne následující důležitý základní princip lidské duchovnosti:

Pravá podstata lidského stavu a procesu nastává a probíhá ke stávání se relativně k Absolutnosti Nejvyššího. Nastávání a probíhání vytvářejí subjektivní prostor a čas, které umožňují stávání se relativním vzhledem k pouze Jedinému, kdož vždy jest, to jest, k Nejvyššímu. Tedy čas a prostor jako objektivní reality neexistují, ale jsou pouze výsledkem subjektivním stavů a subjektivních procesů, které jsou relativní k vědomí neprostorovosti a nečasovosti Absolutního jsoucna a Absolutního bytí Nejvyššího. Protože jsou tyto subjektivní stavy a procesy relativní pouze k Absolutnímu stavu a Absolutnímu procesu Nejvyššího, Ten/Ta je v těchto subjektivních stavech a procesech jako ve svém vlastním.

8. Stav lásky „já jsem“ a všechny jeho atributy relativní k Absolutnímu stavu Absolutní lásky Absolutního „Já jsem“ a k jeho absolutním atributům vytváří princip femininity „já jsem“ relativní k Absolutnímu principu Absolutní femininity Absolutního „Já jsem“.

Femininita „já jsem“ ustanovuje přítomnost relativního „já jsem“ v jeho vlastním jsoucnu a bytí a ve všech jeho odvozeninách až po poslední aktualizaci relativně k Absolutní přítomnosti Absolutního „Já jsem“ v Absolutním jsoucnu a bytí a ve všech jeho odvozeninách až po nejzazší Manifestaci. Principem femininity „já jsem“ jsou lidské bytosti relativně přítomny ve všem a v každém nastávajícím skrze Absolutní femininitu Nejvyššího a z ní, která nenastává, ale vždy jest a je obsažena v každém „já jsem“ relativním k Absolutnímu „Já jsem“ Nejvyššího.

Z toho plyne následující důležitý základní princip lidské duchovnosti: Princip femininity ustanovuje stav lásky každé lidské bytosti se všemi jejími atributy a odvozeninami relativní k Absolutnímu stavu Absolutní lásky Nejvyššího se všemi jeho Absolutními atributy a absolutními odvozeninami. Každá lidská bytost je udržována tímto principem, neboť láska je skutečným životem a podstatou každé lidské bytosti. Z tohoto důvodu je princip femininity plně přítomen se všemi jeho atributy a odvozeninami v každé lidské bytosti bez ohledu na to, jaký druh výběru učiní, co se týče její realizace v dočasné existenci v přírodním stavu, ať ve formě mužské či ženské. Jelikož princip femininity v lidských bytostech nastává z Absolutního principu Absolutní femininity Nejvyššího, který nenastává, ale vždy jest, Nejvyšší je vždy přítomen v tomto principu v každé lidské bytosti jako ve Svém vlastním.

9. Proces moudrosti „já jsem“ a všech jejích atributů a odvozenin, relativní k Absolutnímu procesu Absolutní Moudrosti Absolutního „Já jsem“ a jeho absolutních atributů a odvozenin, vytváří princip maskulinity „já jsem“ relativní k Absolutnímu principu Absolutní maskulinity Absolutního „Já jsem“.

Maskulinita „já jsem“ relativní k Absolutní maskulinitě Absolutního „Já jsem“ vytváří poznání a vhléd do sebe sama relativní k Absolutnímu poznání a Absolutní prozřetelnosti Nejvyššího a k jejich absolutním odvozeninám.

Tímto principem maskulinity „já jsem“ relativním k Absolutní maskulinitě Absolutního „Já jsem“ jsou lidské bytosti s to relativně poznat a chápat vše, co probíhá z Absolutní maskulinity Nejvyššího a skrze ni, která neprobíhá, neboť vždy jest, a která je relativně obsažena v každém „já jsem“ relativním k Absolutnímu „Já jsem“ Nejvyššího.

Z tohoto plyne další důležitý základní princip lidské duchovnosti:

Princip maskulinity ustanovuje proces moudrosti každé lidské bytosti, který je relativní k Absolutnímu procesu Absolutní moudrosti Nejvyššího. Každá lidská bytost probíhá a projevuje se dle tohoto principu, protože moudrost je samou formou života a substancí lidských bytostí. Z tohoto důvodu je princip maskulinity plně přítomen v každé lidské bytosti bez ohledu na to, jaký výběr učinila co do formy projevu v časnosti přírodního stavu - ať je to mužská či ženská forma. Ale protože princip maskulinity lidských bytostí probíhá z Absolutního principu Absolutní maskulinity Nejvyššího, který neprobíhá z ničeho, ale vždy jest, je Nejvyšší vždy přítomen v tomto principu jako ve Svém vlastním.

10. Oba principy maskulinity a feminity „já jsem“ relativní k Absolutním principům Maskulinity a Femininity Absolutního „Já jsem“ vytvářejí v jejich nerozdílné jednotě moc, sílu a potenci „já jsem“, která je relativní k Absolutní moci, Absolutní síle a Absolutní potenci Absolutního „Já jsem“. Z jednoty principů femininity a maskulinity mají lidské bytosti moc, sílu a jsou potentní relativně k Absolutní moci, Síle a Potenci Nejvyššího, kdož jest Absolutně dynamický. Samou podstatou Nejvyššího, kdož vždy jest, je stav Absolutního dynamického procesu, který vylučuje jakýkoli stav neaktivity, stagnace, nečinnosti a stagnování. To, co vždy jest - tj. obsah slova jest - označuje neustálý dynamický stav. Tudíž být vždy znamená činnost. Jelikož je Nejvyšší Absolutním „Já jsem“, plyne z toho, že On/Ona je v absolutním dynamickém stavu, v němž je Jeho/Její Absolutní moc, Absolutní potence a Absolutní síla, z nichž nastává, probíhá a stává se moc, potence a síla toho, co nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího.

Tudíž se lze domnívat, že jedním z hlavních základních principů lidské duchovnosti je uvědomění a poznání toho, že skutečná moc, potence a síla každé lidské bytosti je relativní pouze k Absolutní moci, Absolutní potenci a Absolutní síle Nejvyššího. Tedy, že lidské bytosti mohou být skutečně, úplně, zcela a naprosto mocné, potentní, silné a dynamické pouze z Absolutní moci, Absolutní potence, Absolutní síly a Absolutního dynamického stavu Nejvyššího, z něhož vše nastává, probíhá a stává se, a protože vše nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího, je Nejvyšší v tom všem a ve všech jeho odvozeninách v lidských bytostech jako ve Svém vlastním.

Nerozdílná jednotota principů femininity a maskulinity v jejich neustálém sjednocení, integraci a jedinství v „Já jsem“ relativním k Nejvyššímu ustanovuje pravý princip lidské sexuality, relativní k Absolutnímu principu Absolutní sexuality Nejvyššího. Sexualita sjednocení všech principů, atributů a všech jejich odvozenin relativních vzhledem k Nejvyššímu tedy nastává, probíhá a stává se z Onoho/Oné, kdož vždy jest, tj. z Nejvyššího. Je samotným životem v „já jsem“, který je relativní k Absolutnímu životu Absolutního „Já jsem“.

Sexuální princip této jednoty je pravou esencí a substancí bytí a jsoucna lidských bytostí a jejich skutečnou potenci, mocí, silou a dynamickým stavem, které jsou relativní k absolutním principům a Absolutním atributům Nejvyššího.

Výsledkem tohoto principu je to, že vše ostatní v lidských bytostech může nastávat, probíhat a stávat se relativně k tomu, co nenastává, neprobíhá a nestává se, neboť to vždy jest. Tudíž výsledkem tohoto sjednocení je přinášení všeho, co se rodí, nastává, probíhá a stává se z Onoho/Oné, kdož se nerodí, nenastává, neprobíhá a nestává se, neboť vždy jest.

Tento závěr vede k formulaci následujícího důležitého základního principu lidské duchovnosti:

Sexuální princip lidských bytostí - relativní k Absolutnímu sexuálnímu principu Nejvyššího - nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího a skrze tento sexuální princip jsou lidské bytosti schopny sdílet samy sebe s každým jiným a se Stvořením. Lidská bytost je tedy prostřednictvím jednoty těchto principů pravou sexuální entitou relativní k Absolutní sexuální entitě, kterou je Nejvyšší. Protože je pravá lidská sexualita relativní k Absolutní sexualitě Nejvyššího, je Nejvyšší vždy přítomen v této sexualitě jako ve Svém vlastním.

Tudíž v intenzifikaci sexuálních pocitů principů maskulinity vzhledem k principům femininity a principů femininity vzhledem k principům maskulinity a v jejich sjednocení skrze jedinečnou manifestaci každého principu u všech lidských bytostí prožívají tyto lidské bytosti Nejvyššího skrze Jeho/Její jedinečnou manifestaci, existenci a proces v lidských bytostech opačného sexuálního uzpůsobení, ženského k mužskému a mužského vzhledem k ženskému. Jelikož je Nejvyšší vždy přítomen v těchto formách a v jejich zvláštních, jednotlivých sexuálních charakteristikách, jedinec se v procesu sexuálního styku se svým sexuálním protějškem (mužský se ženským, ženský s mužským) v pravém smyslu a do určité míry miluje s Nejvyšším.

Z toho plyne důležitost uvědomění si následujícího základního principu lidské duchovnosti: Pravá lidská sexualita je naprosto, úplně, zcela a bez výjimky duchovní událostí, která probíhá a stává se z Nejvyššího - je nejzazším nástrojem a prostředkem sdílení a prožívání Absolutní lásky Absolutní moudrosti Nejvyššího v tom, co je relativní vzhledem k Nejvyššímu. Bez tohoto pochopení sexuality je její smysl navždy ztracen.

11. Moc, potence, síla a dynamika „já jsem“ a jeho sexualita, které jsou v absolutním smyslu relativní vzhledem k Nejvyššímu, působí na principu tvořivosti relativní k Absolutní tvořivosti Nejvyššího. Tvořivost „Já jsem“ relativní k Absolutní tvořivosti Nejvyššího je následkem a neustálým projevem jeho lásky a moudrosti a všech jejich atributů a odvozenin, relativních k Absolutní lásce a Absolutní moudrosti a všem jejich absolutním atributům a odvozeninám. Kvůli samému obsahu a principu „já jsem“ je toto - vzhledem k Aktivitě Nejvyššího - vždy činné a tvořivé relativně vzhledem k Absolutní činnosti a Absolutní tvořivosti Nejvyššího. Tvořivost „já jsem“ relativní k Absolutní tvořivosti Nejvyššího je samotným centrem a jádrem sjednocení lásky a moudrosti „já jsem“ a jeho sexuality, relativním k Absolutnímu středu a Absolutnímu jádru Absolutního sjednocení Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Absolutního „Já jsem“ a jeho Absolutní sexuality. Z tohoto centra a jádra se iniciují popudy k neustálému stávání se toho, co nastává a probíhá z Nejvyššího, kdož vždy jest.

Tudíž tento princip stanoví, že lidé tvoří ze stavu své lásky procesem své moudrosti relativně pouze k Absolutní tvořivosti Absolutního „Já jsem“, které tvoří ze svého Absolutního stavu Absolutní lásky procesem Absolutní moudrosti.

Z tohoto plyne následující důležitý základní princip lidské duchovnosti:

Pravá tvořivá snaha lidských bytostí a jejich výsledné činnosti jsou relativní pouze k Absolutní tvořivosti a Absolutní aktivitě Nejvyššího. V absolutním smyslu je veškerá tvořivost a činnost lidských bytostí možná jen proto, že nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího, kdož nikdy nenastává, neprobíhá a nestává se, ale vždy jest. Nejvyšší je tedy vždy přítomen v lidské tvořivosti a činnosti jako ve Svém vlastním.

12. Jelikož jakákoli lidská bytost ve své celistvosti pouze nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího, kdož je jedině Tím/Tou, Jenž/Jež vždy jest, je zřejmé, že vše v lidském životě závisí zcela, úplně, plně, naprosto a absolutně bez jakýchkoli výjimek na způsobu, jakým se projevuje uvědomění, poznání, chápání, uznání, postoj, vůle, city a chování vzhledem k tomu, co nenastává, neprobíhá a nestává se, ale vždy jest - tedy k Nejvyššímu. Pro založení přístupu, uvědomění, poznání, pochopení, přijetí, vůle, citů a chování k Nejvyššímu je třeba mít náležité pojetí, náležitou představu a ideu povahy Nejvyššího. Avšak je tu paradox a dilema. Skutečná povaha Nejvyššího, kdož jest absolutním, nestvořeným, nenastávajícím, neprobíhajícím a nestávajícím se, jelikož On/Ona vždy jest, nemůže být nikdy plně pojata a pochopena tím, kdo je relativní pouze k Nejvyššímu, a tedy vždy nastává, probíhá a stává se z Nejvyššího. Aby někdo mohl skutečně pojmout a pochopit tuto povahu, musel by být nestvořeným a Absolutním, jako je Nejvyšší. Pouze Absolutní zkušenost Absolutního stavu Absolutního nestvoření, Nenastávání, Neprobíhání a Nestávání se Absolutního „Já jsem“ může poskytnout plné pojmání a porozumění pravé povahy Nejvyššího. Tato zkušenost není možná pro toho, kdo není v absolutním stavu a absolutním procesu. Z tohoto důvodu sentientní jsoucná a bytosti z Toho Absolutního jsou schopny toliko se přiblížit pravé povaze Nejvyššího všemi svými principy, atributy a jejich odvozeninami, které mají z absolutního Nejvyššího, neboť Nejvyšší je v nich jako ve Svém vlastním. Aproximace pravé povahy Nejvyššího z těchto principů, atributů a jejich odvozenin je možná kvůli jejich relativní povaze k absolutnosti těch, které jsou v Nejvyšším.

Z toho plyne závěr, že je a vždy bude chápání a pojmání povahy Nejvyššího, které přesahuje to, které kdo má v jakémkoli okamžiku.

Toto tedy vede k formulaci následujícího základního principu lidské duchovnosti:

Jelikož je skutečná aproximace Absolutní povahy Nejvyššího možná jen z principů, atributů a jejich odvozenin v lidských bytostech, v nichž je Nejvyšší vždy přítomen jako ve Svém vlastním, jediný způsob, jak dosahovat neustále většího jejího porozumění a pojmání, je z nitra sebe sama. Tak tedy stále lepší a lepší porozumění sebe sama vede ke stále lepšímu chápání Nejvyššího, neboť Nejvyšší je vždy přítomen v každém já, jako ve Svém vlastním. Teto proces pokračuje nepřetržitě a je základnou a základem veškerého lidského života, lidské tvořivosti a činnosti v nekonečných potenciálech a ve věčném pokračování.

Na závěr této kapitoly je třeba učinit závěr, že lidské bytosti a entity - založené na všech těchto základních principech duchovnosti obecně a lidské duchovnosti zvlášť - jsou ve všech svých formách, stavech, rozpoloženích, procesech, dimenzích, vesmírech, galaxiích, slunečních systémech a planetách ve všech svých aktivitách ve všech úrovních, sférách, oblastech a místech jejich bytí a jsoucná od nejnižších až po nejzevnější, od nejvyšších po nejnižší bez jakékoli výjimky a výhrady skutečně, úplně, zcela, naprosto a absolutně duchovními entitami a bytostmi.

Pokud se toto nepochopí, nepřijme a nevezme vážně v úvahu jako jediná možnost, nic, co následuje v této knize, nebude mít žádný smysl a její význam bude úplně ztracen.